

kommer mig vedblivende at være fuldkommen klar, at den første Betingelse for, at Indstillingen kan ske, er den, at den Paagældende overhovedet opfylder de i Lovgivningen foreskrevne Betingelser for at kunne være Skolelærer; men dette Udtryk „fikket og værdig“ er ikke ensbetydende med det at opfylde de i Lovgivningen opstillede Betingelser for at kunne være Skolelærer. Der hører noget Andet og Mere til. Nu siger det ærede Medlem derovre, at Skoledirektionen maa slet ikke sende Ansøgninger fra Folk, som ikke opfylder de foreskrevne Betingelser for at være Skolelærere; men jeg gad vide, hvor det staar, tværtimod, der staar i Loven af 8de Marts 1856 § 9 „— de inden 6 Uger indkomne Ansøgninger tilstilles Skoledirektionen eller Biskoppen, vedkommende Borgerrepræsentantskab eller Sogneforstanderskab, som derpaa har i et Møde, hvori for Kjøbstæderne Skolekommissionen deltager, at gjøre Forslag til Embedets Besættelse ved at indstille tre af Ansøgerne til dette.“ Vilde Skoledirektionerne begynde paa at holde Ansøgninger tilbage, ja saa skulde vi høre, naa Gud bevares! Ja, saa vilde de Herrer faae Noget til at stille Forespørgsler om og stille Dagsordener om, det vilde i Sandhed være en sunden Spise. Nei, lad os saa hellere holde os til Loven som den er, den siger udtrykkelig det, at der skal gjøres en Indstilling, og at det skal være en gyldig Indstilling, at der skal indstilles Tre, der kunne vælges til Skolelærere, og naar nogen af dem, som i dette Tilfælde, ikke kan vælges til Lærer, opfordres man til at gjøre en ny Indstilling. De Herrer sige nu, at da det bare var den One, der var en Feil ved, skulde man blot have opfordret til at forbedre ved den gamle Indstilling og sætte en Anden i Stedet. Jeg tror godt, man kunde sige: denne Indstilling er ugyldig, maa jeg bede om en ny; og først, naar det er givet, at der foreligger Tre, der alle kunne vælges til Lærere, først da opstaar Spørgsmaalet, om mulig ingen af dem er fikket eller værdig, saaledes som jeg før udtalte, hvilket er nærmere forklaret i den før omtalte Skrivelse. Jeg tror, at Sagen er klar, og jeg agter at stemme mod Dagsordenen.

J. N. Hansen: Jeg tror, at vi her have oplevet et nyt Exempel paa den Stærpsindighed, hvormed ærede Medlemmer kunne fortolke klare Ord i de gjældende Love. Det er beundringsværdigt, hvor Fortolkningskunsten er bleven udviklet i vore Dage; man kan blive ganske overrasket ved at høre slige Fortolkninger. Naar det hedder, at Indstillingerne kun kunne tilbageendes, naar ingen af de Foreslaaede er fikket eller værdig, skal dette betyde det Samme som „ikke absolut usfikket eller uværdig“. Det er en fri Om- skrivning, men vi kunne ikke saaledes give enkelte Medlemmer Ret til at omskrive klare Love. Lovene skulle gjælde efter deres Ord og Indhold,

men ikke efter slige Fortolkninger som dem, hvortil vi nu have været Vidne. Jeg maa gjentagende lægge Bægt paa, hvad jeg før sagde, at det netop er en Fordel ved denne Del af § 9, at den er affattet af den vedkommende Kultusminister, som den ærede Forsamling dog vistnok vil erkjende fortaar at udtrykke sin Mening lige saa fuldt skriftligt som mundtligt. Det er ham, der har affattet det Punkt, som tidt nok er nævnt, om at ingen af de Foreslaaede skulde være fikkede eller værdige, før Indstillingen sendes tilbage. Det er ganske underligt at høre de mange Opstillinger, man kommer frem med angaaende saadanne ganske utvilsomme Ting. Man taler her, som om første Delen af dem, der ere udenfor denne Sal, vare halve Tdioter; man taler om, at Børn paa 8 eller 10 Aar kunne finde paa at indsende Ansøgninger om at blive Skolelærere. Det er ganske mærkeligt, hvorledes Fantafien kan løbe af med ellers meget stærpsindige Folk! Nei, saaledes tror jeg dog ikke, det staar til i det danske Folk, at slige Ting kunde ventes at ville komme frem, og desuden tror jeg heller ikke, at nogetsomhelst Sogneraad i Danmark staar saa langt tilbage i Udvikling og Dannelselse. Man-maa huske paa, at det er Kommunernes Repræsentationer, der skulde kunne indstille et Par toaars Børn ved Siden af den, de ønske, eller maaske et 8—10aars Barn eller en Lugthøsfange, som ogsaa blev nævnt. Det er mærkværdigt, hvor lavt Enkelte sætte hele det danske Folk; de sætte det saa uhyre lavt, at de antage, at en Kommunalbestyrelse i Danmark skulde kunne gjøre sig skyldig i saadanne Ting. Det vil gjøre et underligt Indtryk paa vore Sogneraad omkring i Landet, naar de læse dette Udtryk af det ærede Medlem og se, hvor uhyre lavt han stiller dem med Hensyn til den allerjæmpeste Dannelselse og Udvikling, der tænkes kan. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Viz) er mere billig, og talte ganske anderledes moderat. Han begyndte med at sige, at han ikke havde opdaget nogen Tendents til at berøve Kommunerne denne Indstillingsret, og det er meget muligt, at han ikke har opdaget det, men Mange af os have opdaget det, og meget ofte set Lejn paa, at man gjerne vilde berøve Kommunerne denne Indstillingsret, hvis man kunde. Vi have den Anskuelse, at mange Folk se med overordentlig uwillige Bliffe paa denne Indstillingsret, men jeg har allerede gjort opmærksom paa og skal gjentage det, at saalænge Loven gjælder, skal den ogsaa respekteres, hvor ubillig man end kan være lige overfor den. Jeg finder det tilstrækkeligt at gjøre gjældende, at de indkomne Ansøgninger skulle af Skoledirektioner eller af Biskoppen sendes til Sogneraadene, og jeg gaar ligefrem ud fra, at Skoledirektionerne, hvis nogle af disse underlige Ting skulde forekomme, ikke vilde være saa urimelige at sende slige Ansøgninger med; de vilde snarere indstille, at Vedkommende, som havde gjort noget af den Art,